

Indkomsters Vedkommende, som ere under 800 Kr., er det Ligningsmyndighederne og kun Ligningsmyndighederne, der have Skylden for, at der bliver paalignet større Skat end tidligere. Dette er selvfølgelig aldeles teoretisk rigtigt, men Praksis og Teori falde ikke altid fuldstændig sammen, og jeg kan ikke godt lade disse Forhandlinger, hvor Skattelovene have spillet en saa fremtrædende Rolle, gaa til Ende uden at sige et Par Ord, jeg vil ikke sige til Forsvar for Ligningsmyndighederne, men til Forklaring af Forholdet. Det er ikke alene forklærligt, men det er tilgiveligt, at der med den korte Tid, der har staaet til Raadighed, har været en hel Række Sogneraad — dem tænker jeg nærmest paa, jeg er ikke saa kendt med Byforholdene —, som ikke have haft tilstrækkelig Tid og maaske heller ikke tilstrækkelig Forstaaelse til at faa fundet ud, hvilken Ligningsprocent der var den mest passende, baade efter Indkomsternes almindelige Niveau og efter Kommunens Behov. Man har rimeligvis ikke prøvet sig tilstrækkelig frem til at finde, hvilken Ligningsprocent man hensigtsmæssigt kunde benytte under de Forhold, der forelaa. Hvad man derimod har haft langt lettere ved at gøre sig klar, det er, hvordan Afdragsprocenten skulde benyttes. Man har lagt Hovedvægten paa dette, at naar man skal ligne efter Indkomster, medens man tidligere skulde ligne efter Skøn, gjaldt det om saa vidt muligt at benytte det Spillerum, der ligger imellem de 65 pCt., som man kan nedsætte, og de 25 pCt., man kan lægge til, paa en saa gunstig Maade som mulig. En Mand har f. Eks. 810 Kr., ham nedsætter man selvfølgelig med 65 pCt. eller, med et rundt Tal, med 525 Kr., saa kommer han til at svare Skat af 285 Kr. Længere nede, paa Listen har man maaske en Mand med 800 Kr., der falder det saa ikke Ligningsmyndighederne ind at sige, at han har man Lov til efter frit Skøn at nedsætte med 700 Kr. eller med 750 Kr., altsaa til 50 Kr., nej, der bruger man ikke Procentberegningen, der nedsætter man efter frit Skøn og nedsætter ham f. Eks. med 600 Kr., saa at han kommer til at svare Skat af 200 Kr. Naar man saa kommer til det Resultat, at den Mand — hvis Ligningsprocenten f. Eks. er 3 — kommer til at svare 6 Kr., medens han tidligere kun har svaret 3 Kr., ja, saa er det Ligningsmyndighedernes Skyld, de kunde have nedsat ham saaledes, at han kun var kommen til at svare 3 Kr., det vil jeg paa ingen Maade bestride Rigtigheden af. Jeg

har kun villet give en Forklaring af, hvorfor man paa saa mange Steder er kommen i det Tilfælde, at paaligne ogsaa dem, der have under 800 Kr. i Indtægt, en forhøjet Skat. Maa jeg i denne Forbindelse gøre opmærksom paa det ret ejendommelige, at medens der har lydt saa mange Klager over, hvorledes Ligningerne ere faldne ud i Almindelighed, er der, i Sammenligning med disse almindelige Klager, kun kommet faa Klager til Sogneraadene og Amtsraadene. Det ligger i, at Sogneraadene have været langt heldigere med den Side af deres Virksomhed, som gaar ud paa at ansætte Indkomsterne indenfor den Ramme, der nu en Gang er, end med den anden Side af Sagen: at finde den Ligningsprocent, der var den heldigste. Skatteyderen har sagt: Jeg synes nok, jeg skal svare for meget, men i Sammenligning med ham, der staaar lige under eller lige over, er der intet at gøre derved, og derfor har man ladet være med at klage.

Efter disse Bemærkninger — ikke som Undskyldning for Sogneraadene, men som en Forklaring af Forholdene — vil jeg føje en Bemærkning til. Det ærede Medlem for Odsherred (P. Madsen) gav os nogle Forklaringer af, hvorledes Sogneraadene i Holbæk Amt havde svaret paa de Spørgsmaal, der vare sendte ud fra Indenrigsministeriet, og deraf fremgik, at der var meget forskellige Opfattelser af, i hvilke Retninger Skattelovene burde ændres. Naar det ærede Medlem paa Grundlag deraf mente at kunne forklare, hvorfor Amtsradet var kommet til det Resultat, at der ikke i Øjeblikket var Grund til at gøre Forandring, har det ærede Medlem temmelig sikkert Ret i sin Forklaring. Men det er ikke absolut rigtigt alligevel deraf at slutte, at fordi der er mange Meninger om, hvorledes man skulde gaa til en Rettelse, er der ingen Grund til at gaa til nogen Rettelse i Øjeblikket. Man vil nemlig aldrig kunne vente, at Meningerne i Landets noget over 1,000 Sogneraad skulde samles om en bestemt Rettelse eller have et bestemt Ønske. Sagen er, at enten man gaar den ene eller den anden Vej, enten man f. Eks. forandrer de 800 Kr. ved at sætte dem op til 1,000 Kr. eller 1,200 Kr., eller man udvider Rammen, som de 90 pCt. giver, opad eller nedad eller til begge Sider, hjælper det alt sammen til at give større Spillerum, man vil lettere kunne manøvrere med den Skala, som ligger indenfor Rammen. Et Sted er man særlig opmærksom paa Ønskeligheden af i Stedet for nu kun at benytte et Til-